

Πανάκεια (!) στην κοινωνική κρίση αξιών (669)

Τριγυρνά εδώ και μέρες στο μυαλό μου το όλο θέμα περί αποξένωσης των ατόμων, κυρίως στις μεγαλουπόλεις, και η γενικότερη κρίση αξιών και διαπροσωπικών σχέσεων που βιώνει η κοινωνία μας. Κατά πόσο όμως ισχύει η παρούσα άποψη και εάν καταχρηστικά δεχθούμε την ύπαρξη τέτοιου είδους φαινομένων, από πού πηγάζουν και ποιο το «κακό» που προξενούν; Καλώς ή κακώς, αποδέκτες της εν λόγω κατάστασης είμαστε όλοι μας, από τον πιο ασήμαντο-συνταξιούχο-βιοπαλαιστή έως πρόσωπα διεθνούς αναγνώρισης και κύρους. Η κρίση των διαπροσωπικών σχέσεων πηγάζει από την εισαγωγή της εικόνας στη ζωή μας, καθώς τότε η επικοινωνία μετατράπηκε σε βουβή συνεννόηση· μια άλαλη επικοινωνία όπου ο αποστολέας και ο δέκτης δε νιώθουν τη μαγεία της προσωπικής επαφής και συνεπώς τα πάντα αποκτούν απρόσωπο χαρακτήρα. Ο σκοπός που έκατσα να γράψω είναι πως παρατηρώ έκπτωση ηθών στη σύγχρονη πραγματικότητα· γεγονός που με θλίβει... Ξεκίνησα να διαβάζω, λοιπόν, διάφορα άρθρα και βιβλία επί του παρόντος θέματος. Όλα μου άφησαν μια αίσθηση αισιοδοξίας, πως τα πράγματα θα αλλάξουν προς το καλύτερο και ο κόσμος μας θα ξαναγεμίσει ανθρωπιά, φιλότιμο και σεβασμό προς το συνάνθρωπο. Προσωπικά, από το ένα αυτί μου μπήκαν και από το άλλο βγήκαν· γιατί; Επειδή για να γίνει αυτή η μεταστροφή πρέπει να υπάρχουν γερά θεμέλια. Πραγματικά δεν πιστεύω όμως πως έχουμε τη διάθεση ή τις πνευματικές αντοχές για ενδοσκόπηση, για γόνιμη «συζήτηση» με τον ίδιο μας τον εαυτό, να αναζητήσουμε τις ρίζες του προβλήματος και να το ξε-ριζώσουμε οριστικά. Είμαστε τόσο αποπνευματωμένοι από την επίδραση των διαφημίσεων και την «πλύση εγκεφάλου» στην οποία αυτές μας υπάγουν. Η υπερεργασία για την απόκτηση υλικών αγαθών και ο γενικότερος μετασχηματισμός της ζωής μας σε έναν διαρκή αγώνα δρόμου βασιζόμενο στον καταναλωτικό ευδαιμονισμό παρατίθενται προς επίρρωση της παραπάνω θέσης.

Τα κοκαλάκια του καημένου του Καρτέσιου θα τρίζουν καθώς το περίφημο «*cogito ergo sum*» (σκέπτομαι άρα υπάρχω) έχει αντικατασταθεί από το «αγοράζω άρα ζω» - πού το ακούσατε αυτό ωρέ νοματαίοι;

Τι σημαίνει άνθρωπος, λοιπόν; Η λέξη άνθρωπος αποτελείται από δύο συνθετικά· το άνω + θρώσκω, που σημαίνει «κοιτώ ψηλά». Κοιτώ ψηλά, όχι για να προσέχω τις «βόμβες» των περιστερικών βέβαια, αλλά για να είμαι αισιόδοξος για το μέλλον, να αντικρίζω το φως και να αντλώ δύναμη αλλά και να επικοινωνώ με το δημιουργό μου -η πρώτη ερμηνεία ήτο δική μου, οφείλω να παραδεχτώ, η δεύτερη έχει απλώς ευρεία απήχηση.

Θα προσεγγίσω, λοιπόν, το θέμα της θρησκείας μέσα από τα δικά σας μάτια - εσάς των θρησκευόμενων... Η θρησκεία, λοιπόν, συγκεφαλαιώνεται στην αγάπη - αγάπη προς ανθρώπους, σαλιγκάρια, σούπερες, σφεντόνες - γενικά αγάπη προς όλους. Πάρε κόσμο να 'χεις. Τώρα θα μου πείτε, κάτσε ρε φίλε, αν η θρησκεία προάγει την αγάπη

και τη συμπόνια γιατί τα διαζευγμένα άτομα που έχουν συνάψει δεύτερο γάμο δεν επιτρέπεται να μεταλάβουν (και άλλοι πόσοι παραλογισμοί); Ε, να, σας το είπα από την αρχή πως θα ασχοληθούμε με την απαρχή του θρησκευτικού αισθήματος, γιατί κανένας Χριστός - ούτε Βούδας, ούτε όπως κι αν ονομάζεται - δεν τα είπε αυτά τα πράγματα.

Ο σκοπός της θρησκείας, λοιπόν, - ο αγνός και πρωταρχικός στόχος της - είναι:

-Η καλή σχέση του ανθρώπου με τον κόσμο, κόρη μου, είναι να αγαπάς τον εαυτό σου και να είσαι ελεύθερος, όπως είπε η γιαγιά μου.

Και το «κλειδί» για τη «Βασιλεία των Ουρανών», όπως την αποκάλεσε, - κατά τη γνώμη μου εννοεί τη ψυχική μας λύτρωση - είναι η ταπεινότητα. Το να νιώθεις, δηλαδή, φτωχός· έτσι μου το είπε, έτσι σας το μεταφέρω.

Εάν, παρ' όλα τα θεολογικά, δράσουμε με γνώμονα το συλλογικό συμφέρον και ανιδιοτελή αισθήματα, ίσως καταφέρουμε να απαγκιστρωθούμε από την πνευματική νωθρότητα στην οποία έχουμε παγιδευτεί. Θα ξαναγίνουμε άνθρωποι, αγαπώντας!

Τι; Ρωτήστε τον εαυτό σας...